

Tanja Mlakar

vsiljivka v družini

Ko se prikrađe demenca

»Zakaj sem v bolnišnici?« je Cirila zdaj že tretjič ponovila vprašanje. Manca se je nasmehnila.

»Mami, nisi v bolnišnici. V domu si. Si pozabila?« jo je tiho vprašala, sedeč ob njej. Držala jo je za roko in s prsti drsela po njeni dlani. Mama jo je začudeno pogledala, nekaj časa premišljevala, potem pa prikimala.

»Pozabila sem. Vse pozabim,« je odvrnila.

»Vem,« je zamrmrala Manca.

»Kaj si danes jedla za kosilo?« ji je postavila novo vprašanje.

»Nisem jedla.«

»Kako nisi? Ti niso nič dali?« se je Manca začudila.

»Nisem jedla,« je ponovila enako.

»Si lačna?« Odkimala je in se spet vprašujoče ozrla vanjo.

»Zakaj sem zdaj v bolnišnici?«

»Ne vem. Mogoče te kaj boli? Ali te?« jo je Manca tiho vprašala.

»Nekaj me že mora, če sem v bolnišnici,« ji je odrezavo odvrnila. Manca je komaj prikrila smeh. Njena mama. V petkovem večeru, soparnem in vročem, leži na postelji in po glavi ji v tem trenutku rojita le dve vprašanji: kje sem in kaj se z menoj dogaja? Negovalke hitijo in hranijo negibne oskrbovance kar v postelji. Tistim, ki jedo še sami, bodo po večerji pomagale v posteljo. Potem bo v stavbo prišel nočni počitek. Zgodaj, kot vsak večer.

»Mir in spokoj,« je Manci prišlo na misel. Mama je prikimala. A vedno ni bilo tako. Vsaj pri njeni mami ne. Pot do tu je bila

dolga. Predolga. Za vse trpljenje, ki se je počasi prisesalo nanjo. Za vse trpljenje, ki se je počasi pridružilo Mančinemu očetu. Za vse trpljenje, ki je postalo tudi del življenja njene družine. Brez vprašanja, ali lahko pride.

»Kam pa greš?« jo je vprašujoče pogledala, ko je Manca vstala. Prestrašen pogled jo je v hipu posedel nazaj na stol.

»Domov, k dekletoma. Pa očeta grem še prej pogledat,« ji je nežno odvrnila in jo prijela za roko. Bolečina, ki jo je kot vedno ob odhodu tudi tokrat stisnila pri srcu, ji ni dovolila globokega vdih. »Bog, prosim, pomagaj.« Cirila je odkimala.

»Ne greš, pri meni boš ostala.« Manca je pogoltnila slino.

»Ne morem in tudi ne smem, obiskovalci moramo oditi domov. Jutri spet pridem, ne skrbi. Zdaj boš zaspala in jutri dopoldne bova spet skupaj. Prav?« Cirila je spet odkimala. Manca je pomislila, da je bilo najhuje zreti v njen prestrašeni obraz.

»Nikamor ne greš.«

»Te oče nič ne skrbi? Naj ga pustim danes samega? Obljubila sem mu, da ga pridem pogledat.«

»Naj bo sam, ti boš ostala pri meni.« Negovalka, ki je medtem oskrbovala drugo varovanko, se je obrnila k njej.

»Pojdite, jo bom že zamotila,« ji je tiho šepnila. Manca jo je pogledala, potem pa odkimala.

»Hvala, bom še malo pri njej.« Prikimala je, se sočutno nasmehnila in se spet posvetila svoji varovanki.

»Težko je, kajne?« je zamrmrala, s hrbtom obrnjena k njej.

»Ne najdem besed, s katerimi bi opisala to občutje. Najraje bi jo vzela domov s seboj.« Tiho, komaj slišno je Manca odgovarjala in pri tem gledala Cirilo.

»Kako boste skrbeli zanjo, saj ste vendar v službi?«

»Res je, morda za kakšen dan ...,« je zamrmrala v sebi. Ko se je ozrla k mami, je ta še vedno vprašujoče zrla v njen obraz.

»Ne skrbi, nekaj časa bom še ostala pri tebi.«

»Res?« Ko ji je Manca pritrdila, je opazila, da se je Cirila v hipu umirila in njen obraz je postal spet spokojen. Zdaj je roko spet položila v njeno dlan in začutila je močen stisk njenih prstov.

»Previli in umili jo bomo, stopite malo vstran,« je že čez nekaj trenutkov zaslišala negovalnikino prošnjo. Manca je spustila mamino roko in jo pogledala. A v tem hipu se je zdelo, da je v mislih že drugje.

»Pojdite,« ji je šepnila negovalnica. Pogledala jo je in se ozrla na mamin obraz. Na njem ni opazila strahu.

»Mami, zdaj bom šla domov. Jutri se spet vidiva.« Stopila je k njej, jo pobožala in s strahom pričakovala njeno reakcijo. A zdaj se je mama povsem neprizadeto ozrla k njej in ji bežno prikimala. Bilo je dovolj, da je Manca še pomahala in hitro odšla. Na hodniku se je ustavila ob oknu. Vsa se je tresla in roke so ji drgetale. Vprašala se je, kaj je bilo huje. Mamina zaskrbljenost ali njena neodzivnost? Ni si znala odgovoriti. Vedela pa je, da očetu tega ne bo omenila.

»Dober dan!« je zaklicala, ko je vstopila v hišo.

»O, ti si,« se je razveselil oče, ko jo je zagledal. Vstal je in se ji oprijemajoč mize približal ter jo pozdravil. Stopila je k njemu in ga objela.

»Kako si? Kaj počneš?«

»Čakal sem te, saj si obljubila, da se boš oglasila, ko se boš vračala od Cirile. Kako je z njo?«

»V redu je, pravkar so jo pripravili za spanje. Pa ti, kako si preživel dan?« Čeprav se je trudil, da se pokaže močnega, je Manca videla, da so se mu oči zasolzile. Usedel se je za mizo, se obrnil k oknu in pogledal vstran.

»Kaj je? Zakaj jočeš?« Še vedno je gledal proč in odkimaval. Stopila je k njemu, se sklonila in ga objela.

»Ne joči ...,« je začela, a že v istem hipu so solze oblile tudi njo.

»Kako je, kaj počne?« je čez nekaj časa zaslišala njegovo vprašanje.

»Mami?« Prikimal je.

»Danes sva bili zunaj. Rekla je, da je lepo, občudovala je rože, ogledovala drevje, celo mucki so jo prišli pozdravit.«

»Sama je hodila?«

»Ne, saj veš, da ne zmore. V vozičku sem jo vozila naokoli.«

»Ali kaj sprašuje po meni?« Manca je prikimala.

»Kaj si ji rekla?«

»Da si zbolel in zato ne moreš k njej.« Oče je prikimal in spet zajokal. Manca ga je pobožala po zgubani roki in se sklonila k njemu.

»Saj veš, da ni bilo druge možnosti. Sam si prišel do tega zaključka ...,« je zašepetala, ko je prisledla k njemu.

»Vem, a je tako hudo, da ti ne morem povedati. Šestinpetdeset let sva preživela skupaj, a zdaj sem sam.«

»Pridi k nam, lepo ti bo. Dekleti bosta veseli, ti ne boš sam in tudi jaz bom brez skrbi, če bomo skupaj.« Poznala je njegov odgovor, a je bila kljub temu jezna, ko je spet takoj odkimal.

»Dokler bom lahko še sam skrbel zase, bom ostal doma. K vam bom prišel, ko ne bom zmogel več.«

»To mi ni všeč. Veš, da si bolan, in skrbi me zate. Lahko pa deš v sladkorno komo in ...,« je začela naštevati Manca, a je oče zamahnil z roko in jo prekinil.

»Bi vsaj umrl in ne bi več trpel.«

»Tako lahko se vseeno ne umre,« je odvrnila Manca, zdaj že malo jezna. Potem sta obsedela v tišini.

»Ali kaj potrebuješ? Si pojedel kosilo, ki sta ga prinesli dekleti?« je Manca čez nekaj časa vprašala.

»Sem, hvala.« Spet sta obmolnila. Njegova bolečina je bila tako močna, da jo je fizično občutila tudi sama.

»Boš jutri šel z menoj k njej?« ga je vprašala.

»Ne vem, ali bom zmogel. Stalno sili domov.«

»Vem,« je pomislila Manca, to je bilo najhuje, kar so trenutno doživljali. Besede domov, domov, domov so rezale v srce, dokler niso prijela pomirjevala. Vzdihihnila je, potem vstala in očeta spet objela. Začutila je njegovo objokano lice.

»Rad bi jo imel doma.«

»Vem,« je zamrmrala Manca. In kot že tolikokrat v preteklih tednih se je ponovno vprašala, ali ne bi bilo nemara res bolje, da pusti službo in vzame mamo domov k sebi. V tem primeru bi se z njo preselil tudi oče, rešena bi bila velike skrbi.

»Saj veš, da ne gre, razen če pustim službo, da jo bom negovala.«

»Ah, ne govori neumnosti. Službe ne moreš pustiti,« je odvrnil. Zdaj se je pomiril in odločno je odkimal z glavo.

»Je že prav tako, kot je. Saj sva prej mnogo premišljevala in drugačne rešitve nisva našla.« Ker je Manca ostala tiho, se ji je nasmehnil.

»Pojdi zdaj, doma te čakajo. Dekleti sta že klicali, ali si še pri Cirili.« Vedela je, da bi lahko poklicali njo, a vsakič, ko sta poklicali dedka, sta mu polepšali nekaj trenutkov. Počasi se je odpravila k vratom.

»Lahko noč,« je rekla, pomahala in odšla. Pred avtom se je ozrla nazaj k vhodu. Tam je stal oče in ji mahal. Dvignila je roko v pozdrav, sedla v avto in se odpeljala.

»Moram se umiriti,« je zamrmrala, ko je parkirala avto pred cerkvijo. Med vožnjo domov se je odločila, da potrebuje čas zase. Za molitev. Bilo je še zgodaj, zato je bila v njej med prvimi. Sedla je čisto zadaj in sklonila glavo.

»Zakaj? Zakaj? Zakaj?« Solze so ji drsele po licih in ona jih je brisala z rokami.

»Mami, zakaj?« Počasi so začeli v cerkev prihajati ljudje k večerni maši in zdaj se je začela molitev rožnega venca. Zrla je v tla in polglasno odgovarjala.

»Bog, zakaj?« Nenadoma je v spominu uzrla svojo podobo. Dekletce, morda štirih ali petih let, ki je v majhni košari neslo jajčka k blagoslovu jedi. Ali potem, kakšno leto kasneje, mala Manca z novimi dokolenkami na nogah in s pisano butaro v roki na cvetno nedeljo. Kako ponosno je stopala proti cerkvi. Vzdihnila je: »Kdaj so minila ta leta?« Skušala se je umiriti in si je šepetala: »Pozabi, Manca.« A spomini so vreli naprej. Prav pred oltarjem v tej cerkvi je klečala Cirila, ona pa ob njej. V hudi preizkušnji, v težki bolezni je takrat prosila milosti in ozdravljenja. Takrat Manca, mala deklica, ni povsem razumela tega početja, a ga je zato zdaj v polnosti. Obrisala si je solze in dvignila glavo. Rekla si je, da se mora umiriti, saj se bo maša vsak hip začela. A vseeno ji ni bilo jasno, zakaj se prav zdaj v tej preizkušnji tako pogosto s spomini vrača nazaj v otroški čas.

»Ni odgovora, Manca,« si je ponavljala, ko se je peljala domov. Dan se je poslavljaj in sopara je popuščala. »Vsak ima svoj križ, tudi ti nisi izjema. To je tvoja pot, ne beži,« je od nekod privrelo iz nje. Odkimala je. Ni hotela take poti, sama si je ne bi izbrala. Ni njena prostovoljna izbira.

»Tako pač je, sprejmi, Manca,« je slišala notranji glas. Vzdihnila je in komaj opazno prikimala. Saj ji drugega tudi ne preostane.

»Mami, dolgo te ni!« je zaslišala na vhodnih vratih. Nasmehnila se je.

»Vem, kar nisem mogla stran od mame,« je odvrnila in objela hčeri.

»Jokala si,« sta takoj ugotovili. Čeprav je že hotela odkimati, se je v hipu odločila, da jima ne bo lagala.

»Res sem.«

»Je babi spet hotela domov?« Prikimala je.

»Pa dedi? Tudi on samo joče.«

»Počasi se bomo morali vsi navaditi na to stanje. Drugače bomo znoreli.«

»Večerja,« se je zaslísal Bogdanov glas, ki ji je prišel naproti z oblečenim predpasnikom. Nasmehnila se je. Varnost in toplina je pomislila, ko je začutila njegov tesni objem.

»Pridite, dekleta moja,« jih je povabil.

»No no, bo kaj veselja v tej hiši ali ne? Sama žalost tudi ne more storiti česa dobrega,« je še pripomnil. Bilo je dovolj, da se je ozračje sprostilo. V tistem je zazvonil telefon.

»Ti si,« je Manca prepoznala očetov glas, ko je dvignila slušalko.

»Jutri bom šel s teboj k Cirili. Da ne boš prej odšla sama, pridi me iskat.« Manca se je nasmehnila, pogoltnila slino in se v mislih zahvalila Bogu: »Hvala ti!« Nato je rekla očetu: »Pridem, dogovorjeno. In potem boš dan preživel pri nas. Dekleti se že veselita.« Že je hotel ugovarjati, a ga je ustavila.

»Prav, če vztrajaš,« je naposled le pristal. »Ampak ti imaš svojo družino.«

»Iz katere družine pa si potem ti?« Zdaj mu je zmanjkalo besed, a po tihem pristanku na drugi strani telefona je vedela, da je storila prav. Ko je odložila slušalko, je svet postal lepši.

»Draga moja, kako si?« jo je zvečer, ko sta sedela na terasi, skrbno vprašal Bogdan. Njene noge je držal v svojem naročju in ji masiral podplate. Od ugodja je zaprla oči in skušala umiriti svoj nemir. Vse v njej je brbotalo in edino, kar si je želela, je bil mir. V srcu in duši. Želela je vedeti, kdaj se bo vse to povrnilo.

»Živim,« je tiho zašepetala.

»Ob tebi sem, ne skrbi,« je odvrnil. Ona se je naslonila nazaj in zaprla oči. Spraševala se je, kako to prenašajo ljudje, ki nimajo ob sebi ljubeče družine. Nezavedno je sklonila roki in začela moliti. Bogdan, ki je zaznal njeno kretnjo, je vzdihnil. Mislil si je, da bo enkrat huda bolečina le minila. Samo kdaj?

Ure, ki so jih to popoldne preživali pri Cirili, so hitro minile. Cirila je bila najbolj vesela, da je videla Ivana. Ko jo je prijel za roko, se ga je močno oprijela. Ker Ivan ni mogel hoditi, so nekaj časa preživali na klopci v parku in nekaj časa v domskem bifeju. Manca je zaznala, da je oče gledal le predse in ni želel pogledati okoli sebe. Poskušal je zaplesti Cirilo v pogovor, a je bila danes zanj nerazpoložena, zato je odnehal in so se potem pogovarjali sami trije. Cirila se je zdelo tudi tako zadovoljna. Gledala jih je in poslušala. Ob odhodu, ko so se poslavljali, je bilo spet težko. Čeprav Cirila ni mogla stopiti na noge, je spet in spet poskušala vstati z vozička in oditi z njimi.

»Tudi jaz grem domov,« je zatrjevala in jih obtožujoče pogledovala, ko so odkimavali. Najsi so rekli karkoli, niso je mogli več pomiriti. Ivan je sedel pri njej ob mizi in vzdihoval. Ko se je zdelo, da se je naposled le umirila, so vstali in se poslovili. Zdaj je Cirila dvignila roko v pozdrav in jim celo pomahala. Že povsem na koncu dolgega hodnika so zaslišali njen glas:

»Kam greste brez mene?« Manci se je v hipu ustavil korak na mestu, pogledala je očeta.

»Gremo nazaj k njej?«

»Ne,« je odkimal. Čeprav se je zdel prej umirjen, je zdaj začel hitreje dihati in njegov korak je postal počasnejši. Manca je pomislila, da se očitno ni mogel odločiti. Tudi Bogdan ni vedel, kaj bi storil.

»Grem jaz pogledat nazaj k njej?« ju je vprašal.

»Prosim,« je prikimala Manca, takoj za njo pa še Ivan. Potem sta se oba ustavila in pogledala nazaj. Ob Cirili je bil zdaj že Bogdan, ki ji je nekaj dopovedoval. Očitno uspešno, saj je zatem Cirila prikimala, se umirila in usmerila svoj pogled k prižgani televiziji.

»Kaj neki hoče?« je zamrmral Ivan in pogledal Manco.

»Tebe,« je odvrnila Manca.

»Evo me, sem že tukaj,« je rekel Bogdan.

»Kako je z njo?« je zamrmral oče.

»Vse je v redu. Ko sem prišel do nje, me je vprašala, kako sem jo zdaj našel. Je že pozabila na nas. Mislim, da bo še nekaj minut gledala televizijo, potem ji bodo postregli večerjo.« Bogdanove besede so bile dovolj pomirjujoče, zato je Ivan prikimal.

»No, potem je vse v redu. Gremo,« je odločno rekel, ko so se odprla vrata dvigala. Pot domov je potekala v tišini. Naj so si priznali ali ne, Cirilino vztrajno siljenje domov jih je izčrpalo. Ko so prispeli, je Manca pripravila večerjo in po njej so obsedeli za mizo. Ivan in Bogdan sta se zaklepetala, ona pa se je odločila, da se odpravi na sprehod.

Kapelica na vrhu hriba je samevala. Okoli nje so bili travniki in njive, malo naprej je stala romarska cerkev. Od kapelice do nje se je vzpenjala pot med samimi vinogradi. Že dolgo ni bila tu sama, vedno je imela družbo. Zadnje čase je bil z njo pogosto Bogdan, prej pa dekleti. Že zelo dolgo nazaj včasih tudi mama. Oče redko. Ko je prispela do kapelice, se je ustavila. Šopek poljskega cvetja je bil položen ob Marijinem kipu in Manca se je pokrižala. Toliko vsega bi ji rada povedala, a v zatonu dneva ji besede niso bile v pomoč. Njeno srce je bilo polno, brbotalo je od vsega dogajanja, vendar iz sebe ni spravila ničesar.

»Marija,« je v tistem zašepetala. Zdelo se ji je, da bi ji zdaj morala nekaj povedati, a počutila se je, kot bi ji možgani odreveneli. Ozrla se je naokoli in tam na zahodu je videla zahajajočo oranžno kroglo. Tudi oblaki so rdečili nebo in prelivali svoje barve v odsevu sončnega zahoda. Zaprla je oči in jih takoj spet odprla. Prelepo. Spraševala se je, ali tudi mama zdaj zre v isto kroglo. Potem se je spomnila, da ne more, saj njena soba gleda

na vzhodno stran. Ko ji je pogled ušel proti vzhodu, se je v daljavi zazrla v dehteče dolenske griče. V zatonu dneva so bili obsijani s poslednjimi sončnimi žarki. Vzdihnila je in se spet ozrla k Mariji. Zdaj je pokleknila.

»Marija,« je zajecjlala in iz nje se je v hipu vsulo vse, kar je nosila v svojem srcu. Bolečina, žalost, jeza – vse to je vrelo iz nje in iskalo pot, kamor je lahko odtekalo. Še preden je spoznala, kaj se dogaja, si je brisala objokana lica.

»Ni prav, ni prav,« je jecljala. Sklonila je glavo in jo položila na tla. Bila so hladna in vlažna.

»Zakaj?« je ponovila. Odgovora kot že tolikokrat prej tudi danes ni bilo. Počasi je vstala in pogledala v nebo.

»Nekoč bom izvedela, kajne?«

Vrnila se je že v polnem mraku in zdaj sta Ivan in Bogdan sedela zunaj pod brajdo vinske trte.

»Hej, jaz sem,« je zaklicala, ko ju je opazila.

»Očeta je skrbelo, ker te ni bilo toliko časa,« ji je poočital Bogdan. Manca je pomislila, da verjetno tudi njega, in se v sebi nasmehnila.

»Vedela sta, kje sem.«

»Že večkrat sem ti rekel, da ni varno, če hodiš ponoči sama naokrog!« ji je poočital še oče.

»Ponoči? Šele dobro se je zmračilo ...,« je odvrnila in si natočila kozarec vode.

»Lahko pride kakšna žival in te napade. Divji prašič ali medved!« oče ni odnehal. Zdaj se je začela Manca smejati.

»Kdaj pa je že prišel?«

»Hja, ti ga še nisi videla, drugi pa že. In divji prašiči se prikažejo ravno v takem času dneva, zvečer.«

»Ne delaj spet panike. Že tako si s tem okužil tudi obe dekleti. Sami sploh ne upata v naravo. Stalno vidita neke nevarnosti.«

Oče se je obrnil vstran in Manca je zaznala njegovo užaljenost.

»No, boš že videla. Samo ne reci, da te nisem posvaril.« Čeprav je hotela spet ugovarjati, je videla Bogdanov spravljeni pogled. Odnehaj, ji je nemo govoril. Prikimala je, potem pa vstala in stopila k očetu ter ga objela okoli vratu.

»No no, nič takega se doslej še ni zgodilo. A vseeno nisem vedela, da te je tako strah,« ga je podražila.

»Oho, kaj pa govoriš? Mene pa strah? Jaz sem prehodil ponoči vse te gozdove,« je odvrnil oče. Že res, da je to mnogokrat povedal, a Manca mu je vedno manj verjela. Ko se je srečala z moževim pogledom, sta se nasmehnila. A oba sta bila vesela: vsaj za nekaj trenutkov sta očetovo pozornost preusmerila drugam. Ti trenutki so pomenili razbremenitev za njegovo srce.

»Kaj misliš, ali zdaj že spi?« je v tistem zaslišala očetov glas. Za trenutek je sklonila glavo, vedela je, o kom govori, o Cirili.

»Zdaj že zagotovo.«

»Je pojedla večerjo?«

»Verjetno jo je.« Oče je prikimal.

»Kaj pa, če bo ponoči žejna? Doma je pogosto hotela piti in sem ji kuhal čaj.«

»Obljubili so, da tudi ponoči pogledajo k posteljam. Če kdo želi, mu ponudijo tekočino,« je odvrnila Manca.

»Jutri bom šel spet z vami k njej,« se je odločil.

»Lahko greš že nocoj z nama, da ne boš sam,« ga je Manca povabila, a jo je prekinil.

»Povedal bom, ko bom pripravljen, da pridem k vam. Takrat pridem za več dni.« Manca je sklonila glavo in pokimala.

»Čakam na to.« Ko ga je Manca objela, sta se z Bogdanom poslovila in odpravila domov.

»Previdno vozita,« je zaklical za njima, ko je dvignil roko v pozdrav. Manca je prikimala in pomahala.

»Bova.«

Ponoči, ko spet ni mogla spati, je Manca tiho vstala in odšla v kuhinjo. Odkar je bila Cirila v domu, še ni prespala cele noči. Očitno se možgani tudi ponoči niso mogli odklopiti in so neutrudno delali naprej. Strahovi, skrbi, nezaupanje, vse se je pletlo po njej. Sedla je za mizo in vzela v roke Sveto pismo. Ni se zanašala na naključno odpiranje strani, a ta večer je to storila. Odlomek, ki ga je zagledala, ji ni povedal nič. Poskusila je spet, a tudi drugi je ni nagovoril. »Kaj je zdaj to?« si je rekla. Potem je vzela v roke rožni venec in začela moliti. V jagode je vpletala imena njenih dragih in vsako ime je povezala z mamo in očetom. »Da bi bili združeni vsaj v duhu, če že dejansko niso,« je mrmrala in si v mislih predstavljala njihov objem. Potem je k mami v duhu pripeljala še hčeri in očeta. Za njimi sta stopala onadva z Bogdanom. Nuša je imela v rokah veliko okroglo torto.

»Babi, poglej, prinesli smo torto, ki jo bomo skupaj pojedli,« je zaslišala njen glas. Trenutek zatem je spoznala, da sedi v domači kuhinji in moli rožni venec. Pomislila je, da je bilo lepo, čeprav je bil le privid. Jutri bo predlagala hčerama, da naredijo torto za mamo. Tudi oče se ne bo branil koščka, to je vedela.

»Kaj? Mar ni tako? Dvakrat se človek obrne in je star. Potem si na istem, kot je zdaj vajina babi. Bosta poskrbeli zame, ko bom tudi jaz stara? Ko bom v domu?« ju je še smeje vprašala. Zdaj je Manca videla, da sta že malo jezni. »Ne bova! Ker zdaj tako neumno govoriš!« sta ji zabrusili nazaj. Manca, ki je videla, da ju je razjezila, pa je stopila k njima in ju objela.

»Dekleti, pripravljen je treba biti na vse. Življenje mimogrede prinese kakšno preizkušnjo. Tudi pri mlajšem človeku. Ne zatiskajmo si oči.«

Potem jim je zmanjkalo besed. Izkusile so, kako hitro se življenje obrne. Nehote, nepričakovano in nezaželeno. Potiho je v njihovo družino prišla vsiljivka. Vsiljivka, z imenom alzheimerjeva demenca.

ZALOŽBA
DRUŽINA

9 789610 401032

19,90 EUR